

[Gert Petersen]

ter og store dele af Mexico. Det kan man da se med sine egne øjne. Det er klart, at man ikke får fangeleje og den slags ting at se; det får man i de færreste lande. Det er kun i de 25 lande, som hr. Kjeld Olesen nævnte, at den slags er åbne. Men hvis man har øjne i hovedet, kan man se sundhedstilstand, leveforhold osv., og det er også en menneskeret at kunne leve nogenlunde anstændigt materielt. Det adskiller sig meget, meget væsentligt i positiv retning fra en række andre latinamerikanske lande, hvor masserne lever i dobbelt elendighed med både politisk og social undertrykkelse. Derfor vil jeg alligevel følge hr. Kjeld Olesens opfordring op og opfordre hr. Per Stig Møller til at aflægge Cuba et besøg, simpelt hen for at han kan se, hvordan, skal vi sige det store flertal af befolkningen, som ikke er spærret inde – for det er alligevel det store flertal – lever.

Udenrigsministeren kom her i anden omgang ud i et balancenummer, som var helt svimlende. Det var måske for at imødegå det indtryk, der var skabt igennem udenrigsministerens oprindelige redegørelse. Man må sige, at den konservative ordfører anlagde en anden synsvinkel, end udenrigsministeren havde gjort, for mens der i udenrigsministerens redegørelse var peget på de sociale uligheder som en grundlæggende årsag til spændingen og blev talt relativt lidt om den sovjetisk-cubanske trussel osv., så var det sandelig det centrale for den konservative ordfører, og så var det vel for at bevare sammenholdet i regeringen, at udenrigsministeren så detaljeret, som det var tilfældet i anden omgang, refererede USAs regerings synspunkter – hele tiden understregende, at dette var altså et referat af USAs regerings synspunkter, men alligevel skabende et stærkt indtryk af, at det var nok også dybest set regeringens egne synspunkter.

Jeg vil godt sige om de amerikanske påstande, bl.a. den påstand, der åbenbart var underskrevet af en hel stribe af højtstående funktionærer fra præsident til chef for CIA osv. om cubansk-nicaraguansk støtte til oprørerne i El Salvador, og som udenrigsministeren henviste til: hvad giver udenrigsministeren anledning til at tro på den? USA er grebet i lodrette løgne i hele denne sag, USAs præsident benægtede i flere uger, at USAs myndigheder havde noget som helst med mineringen af havnene i Nicaragua at gøre. Det blev benægtet endogså over for det fortrolige

efterretningsudvalg, som det amerikanske senat har nedsat. Det var i den anledning, at Goldwater udtrådte af udvalget og skrev, at han følte sig »pissed off«. »I am pissed off«, sagde han. Det må man nok ikke oversætte til dansk her, men jeg har set så mange forkerte oversættelser af det, at jeg er nødt til at sige, at det betyder på godt dansk: man har pissat på mig.

Altså, han har følt sig sat udenfor, ja, undskyld, hr. udenrigsminister, jeg har læst hans brev, det var gengivet i New York Times, og det er helt tydeligt, at det, han er forbitret over, er, at man simpelt hen ikke har turdet sætte dette udvalg ind i, hvad der foregik. Man har ikke villet fortælle hverken verdensoffentligheden eller udvalget, som skulle følge disse operationer, hvad der skete.

Ikke alene har man ikke villet fortælle dem det, man har løjet for dem. De spurgte: sker der det og det? Og så har man meddelt dem: nej, det gør der ikke. Her er det altså helt åbenbart, at den amerikanske præsident og CIA-direktøren har løjet.

Hvad giver udenrigsministeren anledning til at tro, at de taler sandhed i den anden sag? Det er dog sådan, at f.eks. Kirkernes Verdensråd, som vel næppe kan siges at være en kommunistisk infiltreret organisation, i en rapport, som blev aflagt sidste vinter efter et besøg i Nicaragua, skriver:

»Hvad angår den formodede militære støtte til oppositionskræfterne i El Salvador, er der ingen tvivl om, at det sandinistiske styre støtter målet for deres kamp mod det nuværende regime i El Salvador. Men vi finder det bemærkelsesværdigt, at kun få beviser om militær bistand – hvis overhovedet nogen – er blevet fremlagt af dem, der højlydt hævder dette, og det til trods for deres adgang til det mest avancerede elektroniske overvågningsudstyr. Man må forvente, at de, der fremfører anklagerne, også fremlægger klare, utvetydige beviser på deres berettigelse, men sådanne beviser eksisterer åbenbart ikke.«

Dette er et uddrag af den rapport om Nicaragua, som er blevet afgivet af Kirkernes Verdensråd, efter at de har haft en delegation i Nicaragua. Vi har altså ikke andet end den amerikanske administrations ord for, at denne infiltration foregår, og dette ord står ikke synderlig til troende.

Den konservative ordfører kom med en lang række påstande, og jeg skal meget gerne